

Казвамъ. въ едно събрание седятъ много хора свързани съ една и съща идея, но като имъ се направи една малка забѣлѣжка, тѣ веднага се докачватъ. Азъ не съмъ срещналъ до сега нито единъ човѣкъ въ България. на когото като кажа нѣкоя по-строга дума, или като му направя една бѣлѣжка, да не ми се разгнѣви. Даже и на най-близкитѣ си като кажа нѣщо, сърдятъ ми се. Казвамъ нѣкому: приятелю, ти не можешъ да свирнешъ съ мене, ако нѣмашъ ухо. „Ама кажи ми нѣкои велики работи!“ — Какви велики работи? Азъ не мога да се спра съ тебе, да обмислямъ великитѣ работи. Ако ви кажа нѣкоя велика мисль, нищо нѣма да разберете отъ нея и ще кажете, че това сж празни работи. Да, но ако извадя кесията си и я поразмърдамъ малко, това ще е пълна работа! Имамъ 10 златни монети въ нея, давамъ ви ги, и вие казвате: а, това сега разбирамъ, това е философия! Казвамъ: това сж задачи за малкитѣ дѣца. Учениятъ човѣкъ всѣкога може да си достави тия златни монети, когато и въ който моментъ му потребватъ. Какъ? — Той ходи съ своята магическа пръчица по земята, разхожда се и чукуе нѣкъдѣ съ нея. Веднага отдолу му се обаждатъ. Какво има? — На менъ учения човѣкъ, ми трѣбватъ 10 златни монети. Тия златни монети веднага изкочъ и хопъ въ джоба му. Дойде другадѣ нѣкъдѣ, пакъ тропне съ пръчещата си. Алло! Какво има? — Трѣбва ми една книга. Този ученъ дойде въ София като непознатъ и пожелава да отиде на нѣкое прѣдставление. Плкъ тропне съ пръчицата си. Какво има? — Искамъ единъ билетъ отъ първо мѣсто за едн-кое си прѣдставле-